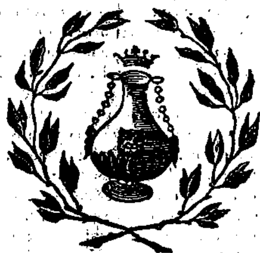
No. 66. 1846.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 3 Junij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Publicatie.

BURGEMEESTER en WETHOUDERS der STAD VLISSINGEN;

Brengen bij deze ter kennis van een ieder, dat met den 3. dezer maand een aanvang zal worden gemaakt met de ernstige Artillerie-oefeningen, en wel in de strekking van het strand langs de zoogenaamde Vijgeter.

En opdat niemand hiervan onkundig zij, zal deze worden afgekondigd en aangeplakt ter plaatse waar zulks gebruikelijk is te geschieden, mitsgaders in de Vlissingsche Courant geplaatst.

VLISSINGEN, den 1. Junij 1846.

Burgemeester en Wethouders voornoemd,
A. VAN DER SWALME.
Ter ordonnantie van Hun Ed. Achtb.
S. VAN DER SWALME.
Secretaris.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

— In den nacht van den 25. op den 26. dezer had nabij de stad Liverpool een vreesselijk ongeval plaats. Twee stoombooten, de *Rambler* en de *Sea Nymph*, de eerste van welke de rivier opstevende, terwijl de andere die afvoer, stootten namelijk tegen elkander, waardoor meer dan 20 menschen het leven verloren.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 29. Mei. Men schrijft uit Algiers, 23. Mei: Uit Tlemcen ontvangen wij de verschrikkelijke tijding dat al onze gevangenen, ten getale van drie honderd, behalve zeven of acht wier namen men nog niet weet, vermoord zijn geworden, op bevel van *Abd-el-Kader*, die hunne lijken in de Malouïa heeft doen werpen.

Het schijnt dat twee partijen zich gevormd hadden, onder de stammen die de gevangenen bewaarden. De eene wilde dezelve behouden, de andere wilde er zich van ontmaken. *Abd-el-Kader*, om hen tot de moorderij over te halen, deed het gerucht loopen, dat al de arabische gevangenen in Frankrijk gedood waren.

— In de *Mémorial des Pyrénées* van 21. Mei leest men het volgende:

Indien daadzaken zulks niet bewezen, zou men bezwaarlijk kunnen denken, dat sommige landlieden in deze eeuw van verlichting nog zoo hardnekkig aan tooverij blijven gelooven. Het volgende voorval moge dit bewijzen: een bewoner van Bedous was sedert langen tijd ziek; in stede van zich tot eenen geneesheer te wenden, nam hij zijn toevlugt tot een duivelbezweerder. Twee vrouwen hebben u betooverd, zeide deze; om de uitwerking voor te komen, moet gij haar verrassen als zij u in het geheim bezoeken in de gedaante van een of ander dier, span haar dan een strik.

Men volgde den raad van den toovenaar, men hield gedurende twee nachten vruchteloos de wacht. Den derde nacht kwamen tot haar ongeluk twee katten langs de goot in dat huis. De eene werd gevangen in den haar gespannen strik. Er was geen twijfel of dit was de tooverheks. Thans bezwoeren de goede lieden de ongelukkige gevangene, om hare misdaad te bekennen, haar edelmoedig vergiffenis aanbiedende. Het arme dier, dat natuurlijk van dat alles niets begreep, miauwde geweldig. Nu stak men haar een brandend stuk hout in den mond en joeg haar de deur uit, niet twijfelende of de heks zou spoedig sterven. Het toeval wilde, dat dien nacht eene oude vrouw in het dorp aan eene beroerte stierf. Dit was een lichtstraal; die oude vrouw was de heks geweest, en ofschoon de kat met behoud van drie pooten en een verschroeiden mond in het leven bleef, twijfelde niemand er aan of de toovenaar had gelijk gehad.

BELGIE.

— Een zonderling voorval en een ijsselijke dood zijn op dit oogenblik het onderwerp der gesprekken in het arrondissement *Valencyn*. Zekeren *Hendrik Delporte*, oud 37 jaren, timmerman van beroep en woonachtig te Saint-Python, heeft gewaagd, zonder noodzakelijkheid en uit louter zwetserij, in tegenwoordigheid van eene groote menigte volks tot op den top van den toren der dorpskerk te klouteren. Daar gekomen zijnde, deed hij er den haan draaijen, om zijne stoutmoedigheid te laten blijken. Te vergeefs waarschuwden hem de schaliedekkers, dat de armen van het kruis, op hetwelk hij steunde, verroest waren; de onzinnige *Delporte* sloeg daar geen acht op en schudde een der armen, die dadelijk brak. Het gansche gewigt van zijn ligchaam rustte aldus op den anderen arm; maar deze brak insgelijks en de rampzalige timmerman stortte in het ruim. Zijn ligchaam stiet onder het vallen tegen eene stelling, bonste vervolgens op het kerkdak, van daar op den muur van het kerkhof, en plofte eindelijk in het midden der straat neder, waar het deerlijk geknotte en verminkte lijk werd opgeraapt. De dader dezer onzinnigheid heeft den geest moeten geven, eer hij op den grond was neêrgekomen.

NEDERLANDEN.

GOES, den 26. Mei. Van de buitengewoon vroege vruchtbaarheid der landerijen alhier in dit jaar, kunnen wij, als merkwaardig, met zekerheid melden, (zoo schrijft men uit Sneek), dat men in dezen omtrek, hier en daar, niet alleen reeds aanvangt te maaijen, maar dat er zelfs, onder het behoor van het naburig Woudser, al nieuw hooi is gewonnen.

Ook in enkele streken van ons eiland heeft men met den hooihouw een aanvang gemaakt, iets dat doorgaans te laat geschied, wanneer het gras reeds in 't zaad is en veel kracht verloren heeft. Men wint in qualiteiten ja zelfs in wigt van hooi bij eene tijdige maaijng, put de landen minder uit, en kan natuurlijk eerder de na-weide gebruiken, of eene tweede snede inzamelen.

GOES, den 30. Mei. Ter nadere opheldering van ons berigt omtrent de aardappelen, in ons No. 24. dient, dat alleen die aardappelen weg zijn, welke voor de pooting in kalk met zoutwater gelegd waren. Gelukkig, dat die proef slechts met eene betrekkelijk geringe hoeveelheid der uitgepoote aardappelen alhier genomen is. De overige staan, gelijk de andere gewassen; goed te velde.

— Als eene proeve der versnelde reisgelegenheid kan strekken, dat iemand binnen 25 uren met de gewone vervoermiddelen, de reis van hier naar Amsterdam en terug gemaakt en aldaar ter geschikter ure zaken gedaan heeft. (*Goessche C.*)

— Uit onderscheidene provinciën van ons vaderland wordt gemeld, dat het koren bedekt is met eene soort van roest, op de bladen. Dit verschijnsel is bereids ook in Friesland opgemerkt, zoowel in de wouden als op beste kleilanden, zoowel op groote en sterke planten, als op kleine. Het komt vooral voor op rogge en minder op tarwe en garst. De planten, welke op lage en natte plaatsen staan, zijn er het ergste mede besmet. Op de bovenste oppervlakte der bladen, en wel op bladen het digts aan den wortel het eerst, bevinden zich kleine hoopjes van eene geelachtige kleur welke in de lengte zijn gespleten en opgevuld met zeer fijne oranje-geele korreltjes. Deze roest of zoogenaamde korenbrand is een schimmel plantje, *Uredo Rubigo D. C.* Het fijne stof laat gemakkelijk los, wanneer men met de hand over de bladen heen strijkt.

Het is intusschen opmerkelijk, dat de roest zich bij voorkeur aan het bovenvlak der bladen hecht, en de overige deelen van de plant, als daar zijn de bladschede, de halm en de aar, niet worden aangedaan. Bij eene plant bevond zich de roest, aan de bladschede en bij eene andere zelfs in den wortel. Alhoewel deze schimmelplant tegenwoordig in groote male voorkomt, zoo is het niet waarschijnlijk, dat het koorn daardoor zal worden aangetast, zoodat wij n ogen hopen, dat dit verschijnsel geen nadeel aan de graangewassen zal veroorzaken.

— De Hooge Raad heeft beslist, dat de Fransche wetsbepaling, volgens welke de Staat verpligt is om de opvoeding van een zoon (een *zoon*) der zeven levende kinderen uit een huwelijk te bekostigen, in Nederland nog verbindend is. De Staat werd alzoo veroordeeld om aan den eisscher in dezen, den Heer *C. J. Hoogland*, eene toelage van ƒ 250 uit te keeren tot het 18e. jaar zijns zoons, of wel, op eigen kosten voor de opvoeding van het kind tot zijn 18e jaar te zorgen.

A gouverno, Ouders! die meer met *kinderen* dan *goederen* gezegend zijt. Doch verheugd u niet te zeer. Die wetsbepaling ter *verligting* der natie strekkende, zal wel spoedig krachteloos gemaakt worden, want zij strijdt ten eenen male tegen het *productief* bezwarend stelsel der Ministers. Profiteert intusschen van uw voorregt zoolang gij 't nog bezit, want met October aanstaanden, als de Kamers vergaderd zijn, wordt het waarschijnlijk u ontnomen.

GEMENGDE BERIGTEN.

Wij hebben weder berigten uit de Maasstad; het nieuwe gasthuis verrigt er zijn nachtgebed. Tromp en de Ruijter zijn er bezig; de een in de lucht, de andere te water; Piet Hein ontbreekt er nog aan om den ganschen rommel! nu ik zeg niet veel. — Men meent stellig dat binnen de stad Sneek eene yacht-hengel-visch-club wordt opgerigt; die het eerste aan krijgt, bekomt een gouden baars met juweelen oogen tot premie; o bigarrures de l'esprit humain! zou compère Mathieu zeggen, wanneer hij uit zijn graf verrees. — Daar is een geheele berg zeeuwsche rijksdaalders in een zak papier veranderd; *dat papier zal te een of andere tyd zyne renten wel opbrengen.* — De Paus, die zonder bril ziet, gaf zijn ongenoegen aan Frankrijk te kennen. — Victoria doet niets anders dan kramen en reizen; H. M. Ministers zijn daar niet verantwoordelijk voor. — Drie boeren opgehangen in Gallicie en voor een gezelschap hollanders dezelfde kunstbewerking gevraagd. — De keizerin van Rusland bezigtigde onlangs Venetie met een trein van 73 koetsen en eene garde te paard van niet minder dan 300 ruiters. — De post van minister van binnenlandsche zaken kuijert van de broek- in de vestzak en zoo vice versa; men moest dat departement maar aan eeredienst opdragen, dewijl men er meermalen over sprak, om eeredienst onder binnenlandsche zaken te brengen, en er fonds komt het op hetzelfde neder. — Er zijn heden ten dage zeer vele *uitwanderaars*, naar Amerika, Veenhuizen en naar de andere wereld. — Aangekomen te 's Hage een vloertapijt uit de tijden van koning Attila, lang 84 ned. el en breed 52, van zuivere kanarie-vogelen-dons gefabiceerd, koningin Victoria zal dat kunstgewrocht het eerst betreden. — De Arnhemsche Courant schijnt niet te gissen dat men de dieven voor den tijd ontsloot, ten einde der promenerende mei-policie werk te schaffen. — Roest van Limburg wilden ze naar Athene zenden; wat zal hij bij de Grieken uitrigten? Z. E. scheen geen behagen in Griekenland te hebben en zal dus in Nederland op eene andere bediening moeten wachten. — De held van Waterloo was bijna door een wagen overreden. — Ronge kwam er beter af dan van Bevervoorde, hij is vrijgesproken. — De bank van Liverpool is bestolen. — De burgemeester van Hattem ontslagen. — De Hekla is bedaard. — Z. M. de Koning gaat naar Weimar, veelligt ook naar Petersburg. — Keizer Nikolaas zal de baden gebruiken. Gelukkige reis en goede beterschap! — Mehemed-Ali legt nog meer speculativen geest aan den dag dan onze Groot-vizier. Vroeger trok hij partij van de publieke huizen ten behoeve der miris, ook van de aldaar betrapt wordende mannen, die naar het arsenaal gebragt en groote geldsommen afgeperst werden. Thans bezigt hij de Sirenen als lokaas voor het werven van zeelieden, want Raja's, Grieken, Armeniers enz. die men bij die dametjes vindt, worden op de schepen gebragt en in het matrozenpak

BEEREN-BIEFSTUK.

(Vervolg van onze vorige.)

Omstreeks elf ure klonk een dof gebrom door het gebergte. « Hum, zeide hij, er is een beer in den omtrek." Tien minuten daarna deed zich een tweede gebrul hooren, maar zoo krachtig, zoo nabij, dat Willem van gedachte was, geen tijd te hebben om zijn huis te bereiken; hij ging voorover op den grond liggen, slechts eene hoop hebbende, dat de beer om zijne peeren en niet om hem kwam. Werkelijk verscheen het dier eensklaps in den hoek des boomgaards, naderde den bewusten peerenboom, ging Willem op tien schreden afstands voorbij, beklom langzaam den boom, wiens takken onder het gewigt zijns ligchaams kraakten en deed zich zoodanig te goed, dat oogenschijnlijk twee dergelijke bezoeken het derde nutteloos zou maken. Toen hij verzadigd was klom de beer langzaam naar beneden; even als of hij spijt gevoelde van te moeten uitscheiden, ging onzen jager weer voorbij, voor wien het met zout geladen geweer van weinig dienst kon zijn, en keerde weer bedaard naar het gebergte. Dit alles had nagenoeg een uur geduurd; een tijd die aan den man langer gevallen was dan aan den beer.

Niettemin was de man dapper.... en hij zeide zachtjes toen hij den beer zag vertrekken: « Zeer goed, ga maar heen, maar dat zal zoo niet afloopen, wij spreken elkander nader." Den volgenden morgen vond hem een zijner buren, welke hem kwam bezoeken, bezig met de tanden van eenen hooivork tot staafjes te zagen. - Wat voert gij daar toch uit, zeide hij

- Ik vermaak mij een weinig, hernam Willem.

De buurman nam de ijzerstukjes in handen, keerde dezelve om, als iemand die er verstand van heeft, en zeide na een oogenblik peinzens: « Willem, als gij openhartig zijt zult gij bekennen dat deze ijzersnippertjes bestemd zijn om eene huid te doorbooren, welke harder is dan die van een' gems.

- Misschien wel, antwoordde Willem.

- Gij weet dat ik een goede jonge ben, hernam Frans, dit was de naam des buurmans. - Welnu, als gij wilt dan zullen wij zamen den beer deelen twee man is beter dan een.

- Dat is betrekkelijk, zeide Willem, en ging voort zijn derde staafje door te zagen.

- Kom, zeide Frans, ik zal u de huid alleen laten; en wij zullen de premie (1) en het vleesch zamen deelen.

- Ik wil liever alles hebben, zeide Willem.

- Maar gij kunt mij niet beletten het spoor van den beer in het gebergte op te zoeken, en indien ik hetzelve vindt, mij op zijnen weg in hinderlaag te stellen.

- Het staat u vrij. - En Willem die zijne drie staaftjes afgezaagd had, ging fluitende eene lading kruid afmeten, eens zoo groot als die, welke men gewoonlijk in eene karabijn doet.

- Het schijnt dat gij uw soldaten geweer zult nemen, zeide Frans.

- Wel zeker! drie ijzerstaafjes zijn zekerder dan een' looden kogel.

- Dit bederft de huid.

- Het doodt veel schielijker.

- En wanneer denkt gij op jagt te gaan?

- Dat zal ik u morgen zeggen.

- Voor de laatste maal, wilt gij het niet doen?

- Neen.

- Ik zeg het u vooraf, ik zal zijn spoor gaan zoeken.

- Veel pleizier.

- Nog zamen, zeg?

- Ieder voor zich.

- Dag Willem!

- Veel geluk buurman!

En buurman zag in het heengaan, dat Willem eene dubbelde lading kruid in zijn krijgsgeweer deed, er zijne drie staafjes op zette en het wapen in een hoek van zijnen winkel, plaatste. Des avonds, toen hij voorbij het huis ging, ontdekte hij Willem op de bank, die aan de deur was gezeten en gerust zijn pijpje rookte. Hij naderde hem op nieuw.

- Kom, zeide hij, ik ben niet haatdragend. Ik heb het spoor van ons beest gevonden; dus heb ik u niet noodig. Doch evenwel kom ik u nog eens voorstellen om zamen te doen.

- Ieder voor zich, zeide Willem.

- Dit heeft de buurman mij eergisteren verhaald, vervolgde mijn hospes en hij zeide mij: - Begrijpt gij het kapitein? want ik ben kapitein in de militie; begrijpt gij dien armen Willem? Ik zie hem nog op zijne bank, voor zijn huis met de armen over elkander, zijne pijp rooken even als ik u zie. En als ik er dan aan denk!!...... (Vervolg hierna.)

(1) Het bestuur staat eene premie van 80 franken toe voor iederen gedooden beer.

gestoken. — De sultan, den 1. met de reis aannemende, is erg zeeziek geworden en ijlings naar Konstantinopel teruggekeerd. De sterrekijkers, die mooi weêr hadden voorspeld, hebben hem gefopt, en zitten nu duchtig in 't zweet. — Het Hof van Z-Holland is even als de Haagsche Regtbank van gevoelen, dat men van iemand niet zeggen mag, al is het ook waar, dat hij u bij een ander belasterd heeft. De Redacteur van den Asmodée, zal daarvoor 2 maanden, moeten opdraaijen, enz. enz., tenzij de Hooge Raad er anders over mogt denken. — Het Belgisch blad Messager de Gand beklaagt zich, dat het de helft der gelden moet missen, die het uit de nederlandsche schatkist trekt. De andere helft zoude nu verstrekt worden aan eene andere belgische Courant, den Courier d'Anvers. Hoe is 't mogelijk? In Nederland zijn alle dingen mogelijk. — In weerwil van den heftigen tegenstand der ministers heeft de Tweede Kamer der Badensche standen met algemeene stemmen besloten, tot het behandelen van het voorstel des afgevaardigden Poter, betrekkelijk de invoering van geheele vrijheid der drukpers. Dat zijn andere mannen, dan onze Tweede-Kamerhelden? — Te Middelburg betaald men het additioneel van kalfsvellen, even als van vleesch.

MENGELINGEN.

Maag- en hoofdgedachten over en onder de tafel.

De tafels onzer levens-diné's en onzer levens-soirée's, worden alzoo verdeeld in tweeërlei vreugde; in vreugde over de tafel en vreugde onder de tafel; en ik heb de eer, u, mijne waarde lezers en lezeressen te verzekeren, dat de vreugde over de tafel dikwerf ver beneden de vreugde onder de tafel staat. Menig hoofd, dat er, over de tafel, zeer voornaam uitziet, heeft een voet, als vervolg onder de tafel, welke zeer amicaal met eenen anderen voet op vriendschappelijken voet leeft. In menig servet, hetwelk onder de tafel valt, en naar 't welk twee personen tegelijk trekken, gaat dikwerf de kragtigste hand met de teederste hand, hand in hand. Menigmaal speelt onze voet eene grootere rol onder de tafel, dan ons hoofd over de tafel, en bij menig tête de veau wordt over en onder tafel tevens een tête à tête afgemaakt. Onder de tafel bestaat geen verraad, onder de tafel bestaan geene oogen, uitgezonderd nu en dan eksteroogen, en deze verraden niets, maar worden nu en dan betrapt. Onder de tafel is de mensch in een magnetischen toestand: de knie en beenen worden *helder ziende.* Dus speelt de mensch onder de tafel bijna in het geheel geene rol; geene over, geene onder de tafel! Ik heb echter gedachten, gedachten over de tafel, en gedachten onder de tafel. Die gedachten zijn verward, maar ik zal u eenigen daarvan mededeelen.

Eerste gedachte over de tafel.

Eten is de wijsbegeerte van de maag; wanneer mij een sterk gevoel overmeestert, b. v. de liefde of de verveling, of wanneer mij een sterke hartstogt plaagt, b. v. geldgebrek, dan ga ik dadelijk aan het eten: in het eten ligt zielentroost. De werkuren der maag zijn de feesturen des harten. Zoo lang men zuurkool eet, zucht men niet, en zoo lang men ragout fin met vol au vent verteert, is men niet jaloersch.

Eerste gedachte onder de tafel.

Wat zijn de vrouwen? zij zijn als een spijslijst; veel hors d'oeuvres, louter ingemaakts, het meest en papillotte, evenwel geene visschen, omdat zij niet zwijgen kunnen.

Tweede gedachte over de tafel.

De wijze Voorzienigheid heeft het zoo ingerigt, dat de mensch dikwerf eten moet, opdat hij mensch blijve; wanneer de menschen niet eten moesten, dan waren zij de eenzaamste schepselen. Door zijne maag wordt de mensch gezellig, beminnelijk en goed in den omgang. De mensch eet zich zoo lang door alle soepen heen, hij komt in zijn leven in zoovele sausen en soepen, totdat hij niet meer leeft om te eten, en hij-zelf tot ingredient dient van de pepersoep der hel, of de paradijs soep des Hemels.

Tweede gedachte onder de tafel.

De mensch zit derdehalf minuut aan de tafel der aarde, dan komt hij onder de tafel, gewikkeld in het lijkservet. Deze drie minuten aan de tafel heeft de mensch slechts tot weenen, tot lagchen, en tot beminnen. Ach! nog drie minuten heeft de mensch: eene, in welke hij gekend, eene andere, in welke hij miskend, en de derde in welke hij erkend wordt; en de twee eerste minuten zijn nog in dit leven betaalbaar; maar de derde minuut, de minuut der erkenning is eerst drie dagen na zigt van den dood in te casseren. In de minuten echter van het kennen en miskennen leggen de menschen alle bloedzuigers van den haat op ons aan, en alle koppen van den laster, en slaan ons alle wonden des vooroordeels, en beleggen ons met alle trekpleisters der liefdeloosheid. Zij trekken en binden ons innerlijk met het haarsnoer der ruwheid, en met den spanriem der blinde verdoeming, en werken in deze twee minuten haastig en onophoudelijk, en in werkzamen spoed, en rekken ze uit tot lange, bittere jaren, en zij boren een zinkgat in onzen naam, en zij knagen aan ons hart, en zij ondermijnen ons geluk, als had God hun daarom zeventig polsslagen des aanwezens gegund, om zich wederzijds gif toe te dienen tot spijs, en gal tot drank, en zich op te voeden in toorn en bitterheid? Wat blijft den mensch dan over, als aan zijn eigen hart neder te knielen, als tot zijn eigen ik terug te keeren, en daar, in innige zelfsontroering, een groot verzoeningsfeest te vieren en daar alle bloedzuigers van den haat af te rukken, en uit de opene driepuntige wonden uit- en wegvloeijen te laten, alle bitterheid des harten en alle zuurstof der ziel, en elk wrang en droef bezinksel der breedgewelfde borst; zijn gemoed echter te welven met eenen reinen, diepen, helderen hemel, en aan dezen hemel stil en plegtig te ontsteken en de stralende astraal- en sinumbraal-lampen eener vurige menschenliefde? Wat blijft den mensch dan nog over, als den toon der heilige zangers, de Natuur, binnen te treden, wanneer de lente, met hare bloesems, aan alle wegen staat, als ware het, om haren lieven Schepper te ontvangen, en heel zijn hart te openen voor den afdalende regen, vol leven en vol liefde en verlangen; vol van onbeantwoordde liefde, en vol van ongestild verlangen in den vloeijenden aether te zwemmen, en te beven en te sidderen, als eene sidderende traan, in een flikkerend vrouwenoog?

Derde gedachte over de tafel.

De Duitsche en Fransche natiën onderscheiden zich op eene gelijke wijze, in hunne treurspelen, in hunne liefde en in hunne keuken. De Duitsche liefde, het Duitsche treurspel en de Duitsche keuken, zijn vol van eene krachtige en bestendige natuur; maar het aangename zoete gevoel van het wegsmeltende, wegstervende der Franschen ontbreekt hun. Het Duitsche treurspel heeft zijne karbonades met uijen, de Duitsche liefde heeft hare zuurkool met knoetels, maar de sensation sucrée en de fines herbes der Fransche keuken en liefde worden er volstrekt in gemist. De Duitsche liefde heeft alleen dat met de Fransche liefde gemeen, dat men ook eene halve portie krijgt.

Derde gedachte over de tafel.

Als men een mes zoekt, vindt men een vork; als men een verloren ring zoekt, vindt men eens anders, reeds lang verlegden huisdeursleutel; als men eene waarheid zoekt, vindt men duizend dwaasheden, en als men onder de tafel het lieve voetpad zijns vis à vis zoekt, dan vindt men juist den lompen voet van haar' buurman. Zoo een gezochte voet is als eene gezochte zet; zeer onaangenaam.

Het grootste en magtigste regiment ligt onder de tafel in garnizoen: het pantoffelregiment. De spijker in pantoffelhout is de eenige spijker, die den spijker op den kop treft.

Vierde gedachten over tafel

De mensch is als eenen zalm, hij volgt gaarne het licht; wat doen de zalmvangers? Zij houden den zalm een licht voor, om hem vangen,

Vierde gedachten onder de tafel

De liefde houdt, op verschillende wijze haren intogt binnen het menschelijk hart; zij springt, als een kunstrijder, door den hoepel in het hart; of zij dringt door den oogring in onze ziel. Aan tafel echter, dat is: onder de tafel, dient zij van voetknecht af, daar dringt zij van den voet naar boven in het hart; daar wordt zij, om zoo te spreken, eerst regt op de voeten gezet!

Onze voorouders en wij.

Spaarzaamheid is eene deugd, of wilt ge liever, eene loffelijke eigenschap, die door velen aan onze voorouders is toegeschreven. Het was alsof reeds de grond, waarop zij woonden, ontwoekerd aan de baren, gelijk de dichters zingen, hun daartoe eene krachtige aansporing gaf. In den ouden tijd verwierf men zich door zuinigheid vermogen en schatten; door de laatste wederom achting en aanzien, ook benijders buiten 's lands. De leefwijze, de kleederdragt, de onderlinge verkeering: het was alles eenvoudig. Men wilde niet *meer* schijnen, dan men was; maar deed zich altijd *minder* voor. Men wilde anderen van zijnen stand niet door pracht en praal de oogen verblinden, en was afkeerig van onkosten te maken, die men niet betalen kon. Spaarzaamheid stelde onze voorvaderen in staat om te verzamelen en op te stapelen, en gelijk zij vooral te pas komt, als men eerst wat te besparen heeft, konden zij haar op eene uitgebreide schaal toepassen. In het magtig Amsterdam, op welks beurs Antonides (zekerlijk met wat heel veel dichterlijke vrijheid) beweert: *« dat de Formazaan verbaasd was den Irokees te ontmoeten"* deed zuinigheid met vlijt huizen als kasteelen verrijzen. En in menige dier huizen, gelijk men aan de Lionne, een staatsman onder Lodewijk XIV, verhaalde: at men bijkans geen vleesch; op zijn hoogst een weinig zeer dun geschaafd rookvleesch op de boterham, en dronk men slechts bier. In enkele plaatsen paste men de spaarzaamheid, zelfs in de dagelijksche leefwijze, zoo gestreng toe, dat men méér dan matig was in het gebruik der vereischte levensbehoeften, zoo als onder anderen uit den bijnaam van Schiedammertje droogbrood, aan de bewoners dier stad in der tijd gegeven, kan blijken. De afgevaardigden naar 's lands hoogste vergadering hadden zoo weinig pretensie, dat zij onder weg, tegen een boom geleund, hun eenvoudig maal uit den reiszak te voorschijn haalden, en het onder den vrijen hemel nuttigden. Zekerlijk zouden onze Edelmogende Heeren weinig lust gevoelen, om de vaderen daarin na te volgen, en, aangezien hun de volstrekt noodige reis- en verblijfkosten verstrekt worden, behoeft dat ook niet.

Ofschoon er in de eeuwen der spaarzaamheid ten gevolge van den buitengewonen bloei des handels, en de daardoor verspreide algemeene welvaart eene verandering in de leefwijze plaats greep, en vooral in grootere koopsteden, pronk- en spilzucht zich begonnen te vertoonen, waarvan wij insgelijks bewijzen in overvloed zouden kunnen opgeven; zoo mag men toch over het algemeen aan het voorgeslacht den lof der spaarzaamheid niet ontzeggen. Intusschen zou alleen de oppervlakkige beschouwing, die zich vergenoegt met de buitenste schors van de dingen, zonder tot de kern en het merg door te dringen, kunnen beweren, dat wij, in vergelijking met onze voorouders, hier geheel het onderspit delven. Konden wij een zuinigheid-wedren houden tegen onze voorouders, wij zouden misschien de gouden zweep, althans eene premie behalen. Wordt de kunst door arbeid verkregen, ook de zuinigheidskunst; en is zij niet te loffelijker, naar mate men minder te besparen overig houdt? Hoort eens naar de klagten van den koopman, den fabrikant, den winkelier, over verminderde welvaart, debiet, vertier, enz. Ziet daarbij eens, hoe fatsoenlijk zij over het algemeen leven, hoeveel zij voor hun patent, personeel en mobilair, dienstboden geld, enz., behalve de opcenten betalen; bereken eens wat hun dat een en ander kost, en zeg dan nog, dat ze niet een welgevulden spaarpot achter baks hebben! Heeft ook de vrijwillige leening met haar gevolg van vrijwillige stortingen niet menigen spaarpot uit de hoeken te voorschijn geroepen? Bedenk eens, wat er al schatten bezuinigd worden op de renten der staatsschuld door de conversie, bij alle departementen van algemeen bestuur! Wat enorme sommen heeft men reeds bezuinigd, en hoeveel zal er nog bezuinigd worden, zoodat wij ons alleen te bekommeren hebben, waar men toch op den duur met al die bezuinigde schatten heen zal, of hoe men ze op de geschikste wijze zal plaatsen? Men hoort immers allerwege dat groote woord: bezuiniging! Zij wordt in zoo vele opzigten met het edelste beginsel toegepast, omdat eerst volgende geslachten de vruchten daarvan zullen kunnen plukken, zoodat er in onze staatshuishouding oneindig meer voor de *posteriteit* gedaan wordt (welke, gelijk zeker plattelands-burgemeester, die het vreemde woord niet verstond, belagchelijk naif beweerde, nog *niets* voor ons heeft gedaan) dan er bij het spaarzaam voorgeslacht voor ons gedaan werd.

Neen! wij mogen ons verblijden, dat *die* volksdeugd niet zal uitsterven. Moge men indommelen op de lauweren der voorvaderen, op hunne geldzakken zal men het niet. De bezuiniging zal van de ligchamen van staat op de burgerij, van de hoogeren op de lageren, als trechtersgewijze afdalen. De edele kunst, om hetgeen men bezit, 't zij dan weinig of veel, wel te gebruiken, en alle overtollige onkosten te vermijden, zal onder ons in nadruk geoefend en beoefend worden. Het zal de leus van den tegenwoordigen Nederlander blijven, gelijk het die was van de voorvaderen; *leve de spaarzaamheid!*

Tooneel.

Een militair hospitaal.

Doctor. Frans, hoeveel gecrepeerd?
Frans. Zeven, Majoor.
Doctor. En de andere? ik heb acht recepten gegeven.
Frans. Die woû niet innemen, Majoor.
Doctor. Zoo; wij zullen den bl . . . . . wel krijgen. 1.328.

ADVERTENTIEN.

Van Vlissingen.				Van Breskens.			
Donderdag	4,	vm.	8 ure.	Donderd.	4,	vm.	9 «
		nm.	6½ «			nm.	7½ «
Vrijdag	5,	vm.	8½ «	Vrijdag	5,	vm.	9½ «
Zaturdag	6,	«	9 «	Zaturdag	6,	«	10 «
Zondag	7,	«	9½ «	Zondag	7,	«	11½ «
Maandag	8,	«	9½ «	Maandag	8,	«	11½ «
Dingsdag	9,	«	10½ «	Dingsdag	9,	«	11½ «
Woensdag	10,	«	11½ «	Woensd.	10,	«	12½ «

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 5. Junij. Sedert den 30. Mei zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Daniel, S. Forbrot, Grijpswalt, rogge; Colon, J. Lillow, Havanna, koffij; Windsworth, J. Wolters, Fowey, porcelein-aarde, Fredina, S. Vischlaber, Damig, tarwe; York, J. Morill, New-York, katoen en rijst.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

The Johns, J. King, ballast, Portpole; Industrie, C. D. Hondt, stukgoed, Rio Janeiro, Julia en Carolina, J. Jacobsen, stukgoed, Noorwegen; Emma Obbina, B. A. Potger, Antje Brons, B. T. Ficher, beide ballast, Archangel.

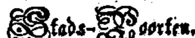
Van Leuven gezeild:

Frankina, J. J. Zandger, ballast, Avontuur.

Van Odessa gezeild:

Clara, A. Maack, rogge, Amsterdam, laatst van Vlissingen.

- Ter reede gekomen. Z. M. korvet Juno, kommand. kapt. luit. Stort, en Z. M. fregat Sambre, kommand. kapt. Ferguson.

Opening des morgens ten 3 ure.
Sluiting des avonds « 9 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIBBER.